

สิบนิ้วน้อมคำนับขอกราบกราน
พี่น้องทุกท่านที่รักสมัครหมาย
ทั่วท้องถิ่นแหลมทองพี่น้องไทย
จงร่วมใจร่วมรักสามัคคี
เราคือคนไทยรักไทยไม่ใช่ทาส
เป็นทายาทกล้าสู้ไม่รู้หนี
ขออุทิศชีวิตเป็นราชพลี
สามัคคีหันหน้าเข้าหากัน
องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงลงหลักปักรวัดตั้งถิ่นฐาน
ทรงพระเกรียงไกรกล้า ขาฉาน
ตั้งปณิธานปกป้องเขตผองไทย
พระบารมีปกเกล้าเราทั้งชาติ
ประวัติศาสตร์ต้องจารึกผืนใจ
สามัคคีกล้าเลิศเกิดจากใคร
แม้ไม่ใช่ทรงพระคุณกรุณา
อันขวานทองเล่มสุดท้ายที่ไทยหวัง
สิบสี่ครั้งรอดมาได้ไทยรักษา
เอาชีวิตเข้าแลกไว้จึงได้มา
เป็นพสุธาพื้นสุดท้ายของชาติไทย
เสียครั้งแรกคือเกาะหมากจากแผนผัง
เข้าเปลี่ยนชื่อเป็นปิ่นงำได้ไหม
นั่นแหละจากขวานทองเล่มของไทย
100 กว่าตารางไมล์หลักฐานมี
ครั้งที่ 2 เสียข้ายังจำได้
เสียมะริดทะวายตะนาวศรี
ปี 2326 โชคไม่ดี
เสียเนื้อที่กว่า 20,000 ตารางไมล์
ครั้งที่ 3 บันทายมาศถูกตัดเหี้ยน
เขาเปลี่ยนชื่อเป็นฮาเตียนตั้งชื่อใหม่
ปี 2363 แสนซ้ำใจ
เสียเนื้อที่เท่าไรไม่ปรากฏในบทความ
ครั้งที่ 4 เจ็บแค้นเสียแสนทวี
กินเนื้อที่ถึงเชียงตุงเหนือกรุงสยาม
ตั้ง 60,000 ตารางกิโลโหมันทำ
ใครสร้างกรรมเดี๋ยวนี้เห็นดีกัน
ครั้งที่ 5 มาเสียรัฐแปรก
เขาหาญหักผลึกกลมเขื่อนคมขวาน
ปี 2369 แสนร้ายราน
ต่างหีบขวานขึ้นถือสู้อูชาติไทย
ครั้งที่ 6 ออกกรมเดินกัมหนำ
เสียสิบสองปันน่าน้ำตาไหล
ตั้ง 90,000 ตารางกิโลโหมันทำได้
แทบขาดใจต่อสู้อุศุตรมา
ครั้งที่ 7 เสียดินแดนแคว้นเขมร
เกิดพิเรนเพราะฝรั่งกำลังบ้า

เที่ยวออกล่าเมืองขึ้นขึ้นอุรา
เสียอีก 100,000 กว่าตารางกิโล
ครั้งที่ 8 เสียแคว้นดินแดนใหม่
ชื่อ 12 จุฬไทยก็ใหญ่โโข
เสียเนื้อที่ 80,000 ตารางกิโล
ต้องร้องโฮใจละหทัยเพราะเสียตาย
ครั้งที่ 9 เศร้าแสนแค้นไม่สิ้น
เสียลุ่มน้ำสาละวินด้านฝั่งซ้าย
13 หัวเมืองจำต้องเหมาให้เขาไป
ใครที่ทำซ้ำใจไทยต้องจำ
ครั้งที่ 10 เรียบล่าน้ำโขง
ถูกเขาโกงฝั่งซ้ายเพราะไทยถล่า
ครั้งที่ 11 เสียฝั่งขวานั่งหน้าคำ
มันเจ็บซ้ำฝั่งจำอยู่กลางใจ
ครั้งที่ 12 ใจร้อนเพราะหมดท่า
เสียมณฑลบูรพาอีกจนได้
เขามาพรากจากแหลมทองถิ่นของไทย
อีก 20,000 ตารางไมล์หลักฐานมี
ครั้งที่ 13 เสียตรังกานู ไทรบุรี
ในแผนที่มองเห็นเป็นหลักฐาน
ไปถึงประริตติครัฐกลับต้น
อีก 30,000 โดยประมาณตารางไมล์
ครั้งที่ 14 เสียเขาพระวิหาร
ปัจจุบันเป็นของเขมรท่านเห็นไหม
จำไว้เถิดนะเนื้อเชื้อชาติไทย
จงรวมใจเข้าร่วมรวมพลัง เหมือนลงเรือ
ลำเดียวน้ำเชี่ยวจัด
ช่วยกันพายช่วยกันพายให้ถึงฝั่ง
อย่าหันหน้าหันหลังพะว้าพะวัง
คนนั่งกลางเท้าอย่ารอลงวารี
เป็นแดนดินสุดท้ายที่ไทยหวัง
ทะเลล้อมรอบข้างหมดทางหนี
ครั้งที่ 15 ต่อไปอย่าให้มี
ใครย่ำยืมขู่จูงสู่มัน

เราจะถอยต่อไปไม่ได้แล้ว
ผืนแผ่นดินสิ้นแนวทะเลกัน
ขวานเล่มนิตฤทธิ์ณกาจเคยฟาดฟัน
ระบือลั่นว่าไทยรักสามัคคี
เขมรยับเวียดนามเอินกินจะยั้ง
ลาวก็พึ่งไปแล้วใช้ไหมนี้
หากไทยยังผลอประมาทชาติไพร่
เจอกันที่กลางสมุทรเพราะสุดดิน